

Nå rakner verden

Jeg innrømmer det. De fordømte krigene fyller meg med raseri og hevntanker.

Jeg syns det er vanskelig. På den ene siden syns jeg raseriet er ganske rettferdig. Samtidig kjennes det som om raseriet setter meg på feil side. Det er akkurat som om angrepskrigene langt der borte slynger ut ødeleggelse i overflod, først over sine ofre, og så til slutt helt ut til meg. Som om ondskapen stråler ut. Og jeg er redd for at raseriet jeg går rundt med, bare gjør at ondskapen sprer seg videre.

Den hatske sinnsstemningen påvirker hvordan jeg ser for meg Gud. Jeg tar meg selv i å ønske meg en voldsom Gud, en som skal gripe inn med makt. En Gud som brått og brutalt skal sette overgriperne på plass, og få en ende på fæenskapen, en gang for alle.

I kristendommen er det fullt mulig å finne bønnespråk for å påkalle en slik Gud, særlig mot slutten av kirkeåret.

Men så kommer adventstiden.

Og jeg blir minnet om hva det er vi har i vente: Jesu fødsel - hendelsen som snur opp ned på alt. Det som endrer alt. At Gud blir født til jorden som et menneskebarn, blir som en enorm korreks, som samtidig formidles på den aller mildeste måte mulig.

Jeg, som håpet på en uovervinnelig, allmektig og rasende Gud, får i stedet en bylt i armene. Et sårbart, maktesløst, uselvstendig, og kraftløst spebarn. Det er som om Gud sier "Du kunne ikke tatt mer feil om meg", på en måte som er så vakker at jeg må grine.

Paradoksalt nok var det kanskje omtrent slik det var for datidens israelitter, de som lengtet etter en politisk og militær Messias, men som fikk en sivilist og tømrersønn.

Nå rakner verden på det samme stedet.

Hva skal vi gjøre? Og hvor er Gud?

Evangeliet forteller at *advent*, *Guds komme* til jorden, skjer på de mest uventede måter og steder. Jesus oppsøker svindlere og prostituerte, syke og smittsomme, feiltroende og kjeltringer. Les: Gud er å finne hos alle som av en eller annen grunn var utstøtt, eller i en så håpløs situasjon at de ikke kan reddes. Og, Gud er

ikke bare *hos* dem, men *i* dem. Advent er at Gud kommer, ved at han selv blir menneske. Hans bilde, Imago Dei, er i hver enkelt. I møtet med min neste, møter jeg Gud. "Det dere gjorde mot et av disse mine minste søsken, har dere gjort mot meg." (Matt 25,40)

Det betyr at Gud akkurat nå er hos de de dødelig sårede, hos de utrøstelige foreldrene, og hos de livredde barna. Han er hos dem som løper mot bomberommene, hos dem som ikke klarer ta blikket bort fra himmelen, i frykt for hva som kan ramme dem. Og han er ikke bare *hos*, men *i* dem.

De umenneskelighetene de utsettes for, krenker samtidig Gud.

Kanskje må jeg leve med raseriet. Så lenge det ikke driver meg inn mot meg selv, eller mot forestillingene om en brutal og hevngjerrig Gud. Min bønn får bli at mitt og alles raseri driver oss ut og inn til dem som er i nød. De er det lille barnet i stallen. I deres ansikt ser vi Guds. I det møtet kan vi finne tilbake til vår verdi og bestemmelse som menneske.

Sammen med dem stiger vårt rop om rettferdighet, til den allmektige og sårbare Gud:

Du som er Gud Fader lik, ver i vanmakt sigerrik! Med din guddomsvelde kom, styrk oss i vår armodsdøm (NoS 1 Folkefrelser, til oss kom)